

Arrest

nr. 127 494 van 28 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 1 augustus 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Tweede verzoekster kwam op 23 maart 2007 toe op Belgisch grondgebied en diende op 26 maart 2007 een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 6 november 2008 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 31 maart 2009, nrs. 25 479 en 25 480).

1.4. Eerste verzoeker diende op 21 april 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Verzoekers dienden op 12 mei 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De commissaris-generaal nam op 20 oktober 2009 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 22 februari 2010, nrs. 39 104 en 39 105)

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 19 september 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard en waarbij bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) werden afgeleverd. Naar aanleiding van de ingestelde annulatieberoepen werden de beslissing met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf en de bevelen om het grondgebied te verlaten door de Raad vernietigd (RvV 29 maart 2013, nrs. 100 208 en 100 209).

1.8. Verzoekers dienden op 16 januari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de in punt 1.8 vermelde aanvraag op 9 oktober 2013 onontvankelijk.

1.10. Op 25 oktober 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing naar aanleiding van de in punt 1.4 vermelde aanvraag. Verzoekers werden hiervan op 29 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.04.2009 en 09.07.2009 en 21.09.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

A.(...), S.(...) geboren te (...) op (...)

T.(...), M.(...) geboren te (...) op (...)

+ kinderen:

A.(...), A(...) geboren te (...) op (...)

A.(...), As.(...) geboren te (...) op (...)

A.(...) K.(...) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Rusland

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 27.08.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor A.(...), S.(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts- attaché dd. 24.10.2013 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

1.11. Op 25 oktober 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan op 29 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

"De heer:

Naam + voornaam: A.(...), S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum."

- ten aanzien van tweede verzoekster:

"De mevrouw:

Naam + voornaam: T.(...), M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

• + dochter:

A.(...), K.(...) geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het betrekking heeft op de tweede en derde bestreden beslissing aangezien de samenhang tussen deze beslissingen, die de loutere vaststelling bevatten van de illegale verblijfs-situatie van verzoekers, en de eerste bestreden beslissing, die een andere rechtsgrond heeft en die de beoordeling inhoudt van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen behelst, geenszins werd aangetoond.

3.2. Ter terechtzitting meent de raadvrouw van de verzoekende partijen dat, hoewel de bestreden beslissingen *“theoretisch verschillend”* zijn, de samenhang blijkt uit de vaststelling dat de verwerende partij deze beslissingen samen heeft betekend.

3.3. Het betoog van de raadvrouw ter terechtzitting doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er in het gedinginleidend verzoekschrift niet wordt ingegaan op het bestaan van enige samenhang tussen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en de beslissing van waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Het loutere feit dat deze beslissingen gezamenlijk werden betekend toont geen intrinsieke samenhang aan. Aangezien de eerste bestreden beslissing het gevolg is van een aanvraagprocedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de tweede en derde bestreden beslissing een andere juridische grondslag hebben en de verschillende beslissingen niet naar elkaar verwijzen, kan deze samenhang niet worden vermoed. Het beroep wordt enkel ontvankelijk bevonden voor zover het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, die tevens de belangrijkste of voornaamste beslissing is, zoals de raadvrouw van verzoekers overigens uitdrukkelijk bevestigde.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), thans de tweede en de derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In vier onderscheiden middelen voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van de fair play en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn. Deze argumentatie in de beslissing is evenwel niet allesomvattend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetsbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er ten onrechte wordt overgegaan tot de bewering dat geen sprake zo zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf, aangezien dergelijke behandeling aanwezig is in het land van herkomst.

Ten onrechte wordt in het advies zomaar gratis gesteld alsof alle noodzakelijke zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in het herkomstland.

Dat door de arts-adviseur ten onrechte geen rekening is gehouden met de etnische origine van verzoekers, weze Tsjetsjenen, en dus niet Etnisch Russen.

Dat de argumentatie en informatie misschien opgaat voor Etnisch Russen maar zeker niet voor mensen van Tsjetsjeense origine, voor wie de zorgen geenszins beschikbaar zijn, wel integendeel, Tsjetsjenië wordt nog steeds opgeschrikt door bomaanslagen, er worden nog steeds mensen gefolterd, er worden nog steeds mensen ontvoerd.

Het is algemeen geweten dat het gezondheidssysteem ondermaats is, maar daarenboven er geenszins enige waarde wordt gehecht aan de verzorging of behandeling van psychologische problemen.

Dat kan trouwens ook niet aangezien de dagdagelijkse realiteit op heden nog steeds bestaat in een quasi-oorlog, en behandeling eenvoudig weg onmogelijk is in een dergelijk klimaat van terreur.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

Gezien er door verwerende partij nooit afdoende onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer inzake de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.”

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelinge-zaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie;

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken”, T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: “ce qui est en cause n’est pas la stabilité d’un état de santé, mais bien sa grativité et la constance de soins qu’il appelle.” (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Indien blijkt dat dit niet of niet afdoende onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu pretendeert de arts-adviseur dat hij de nodige opzoekingen heeft gedaan, doch hij heeft zich beperkt tot wat algemene informatie die hij heeft teruggevonden, zonder evenwel enig concreet

behandelingsvoorstel uit te werken, zonder concreet aan te geven waar en wanneer verzoeker zich kan aanbieden, bij wie enz.

Alles blijft bij het aanhalen van algemene informatie inzake de beschikbaarheid van de zorgen, en het aanhalen van algemene theoretische beschouwingen inzake de toegankelijkheid van de zorgen.

De dagdagelijkse realiteit is evenwel anders: verzoeker en zijn gezin kunnen onmogelijk toegang krijgen tot enige behandeling in hun land van herkomst.

Het is al te makkelijk te stellen dat iemand met werk de medicijnen kan betalen, als er eenvoudigweg bijna geen werk is."

"De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate ver-strekkende gevolgen een grondig onderzoek doorvoert.

Door zomaar standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het gemakshalve aannemen dat er wel geen probleem meer zal zijn, zonder enig correct onderzoek, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien een correct grondig onderzoek zou gebeurd zijn naar de actuele behandelingsmogelijkheden van de medische toestand van verzoeker, dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een ernstig probleem dat aanleiding kan geven tot een vernederende of onmenselijke behandeling.

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 24.10.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst rekening houdend met de etnische afkomst van verzoekers.

Dat de adviserend geneesheer geenszins enig onderzoek heeft verricht naar de toestand voor personen van Tsjetsjeense origine.

Dat in deze omstandigheden het onderzoek naar de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst onvoldoende in concreto is geschied en verwerende partij zich niet kan beperken tot een opsomming van de algemene toe-stand en het beschrijven van de toestand die op papier mooi lijkt doch geenszins met de werkelijkheid strookt.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten eerste echter van belang is;

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang.

Nochtans dient de overheid in haar oordeel betreffende een aanvraag tot medische regularisatie steeds standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene, en deze overheid dient deze te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Er wordt in concreto geenszins aangetoond waar verzoeker terecht zou kunnen voor de opvolging van zijn psychische problematiek.

Het feit dat medicijnen aanwezig zouden zijn, belet niet dat er ook nog een tweede component is, met name de opvolging door een dokter-specialist.

Dat bovendien er thans manifeste vervolging aan de orde is van vluchtelingen uit de Kaukasus, en in het bijzonder in Tsjetsjenië.

Dat daarnaast ook geen de minste duidelijkheid verschaft wordt inzake de behandelingswijze van de pathologie, de concrete mogelijkheden van behandeling en de toegang tot de noodzakelijke behandeling in het concrete geval van verzoekers.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op deze essentiële punten nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, én verder over alle aspecten van de gezondheidstoestand van verzoeker, zo ondermeer door standpunt in te nemen betreffende de behandeling, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoeker, én zonder enige uitspraak te doen inzake de behandeling en zonder enige concrete informatie over de behandelingsmogelijkheden en toegankelijkheid tot de noodzakelijke behandeling voor verzoeker, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de medische toestand aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, is er manifeste schending van art. 9 TER VW aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoege van recht dit niet gebeurd is in casu.

In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tsjetsjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een weigering van een aanvraag art. 9 TER VW met de argumentatie dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoekers geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland.

Dat bovendien er geen voldoende behandeling en ook geen voldoende toegankelijkheid tot medische zorg aanwezig is in het herkomstland, Ingoesjetië, en door de arts-adviseur hierover geen standpunt werd ingenomen."

"Er werd geen enkel (afdoend) onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tsjetsjenië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geïdentificeerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van jongemannen

uit de Kaukasus, niet enkel in de Kaukasus, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is.

Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om personen van Tsjetsjeense afkomst afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus---11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Dat deze onveilige situatie met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. ook in het verleden reeds expliciet door verwerende partij werd erkend in Tsjetsjenië;

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Door zomaar aan te nemen dat er wel geen probleem zal zijn, is manifest schending aan de orde van art. 3 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu is er nooit een afdoend onderzoek gebeurd in dit verband.

Dat om dezelfde redenen als voormeld ook de medebetekende bevelen om het grondgebied te verlaten dienen vernietigd te worden met voorafgaand schorsing."

4.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van de "beginselen van behoorlijk bestuur" omdat zij nalaten te preciseren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten. Het vierde middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van het fair playbeginsel aangezien zij verzuimen te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt.

4.3. Verder worden de vier door verzoekers ingeroepen middelen omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk behandeld.

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze worden ingeroepen, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissing onderbouwen kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek uiten op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

4.5. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder

meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.8. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

4.9. Blijkens het administratief dossier dienden verzoekers op 21 april 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij eerste verzoeker zich beriep op aangeboren slechtziendheid, posttraumatische stress, de gevolgen van een hersenschudding en chronische hepatitis C.

4.10. In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het medisch advies van de arts-attaché van 24 oktober 2013, dat integraal deel uitmaakt van en fungeert als basis voor de bestreden beslissing van 25 oktober 2013 waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag ongegrond verklaart. Dit advies luidt als volgt:

“Graag kom ik terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.04.2009.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- Het medisch getuigschrift d.d. 07/09/2007 opgesteld door dr. Buyck, oftalmoloog: slechtziendheid en nachtelijke fotofobie.*
- Het medisch getuigschrift d.d. 16/09/2008 opgesteld door dr. Buyck: aangeboren slechtziendheid. De betrokkene kan reizen mits begeleiding.*

- Het attest van de Directie-generaal Personen met handicap bestaande uit 3 pagina's d.d. 26/01/2009 opgesteld door mijnheer de Lust: de betrokkene is voor minstens 66% arbeidsongeschikt.
- Het gedetailleerd medisch getuigschrift d.d. 25/07/2009 opgesteld door dr. Derboven, neuropsychiater: posttraumatische stress-stoornis (PTSS) en hoofdpijn, geheugenstoornissen en afasie ten gevolge van de hersenschudding. Er zou nood zijn aan mantelzorg.
- De medische attesten d.d. 01/04/2011,01/07/2011 opgesteld door dr. Derboven: de betrokkene volgt psychothérapie.
- De standaard medische getuigschriften d.d. 20/02/2012,01/10/2012 opgesteld door dr. Derboven: posttraumatische stress-stoornis (PTSS).
- Het standaard medisch getuigschrift d.d. 05/12/2012 opgesteld door dr. Bourgeois, gastro-enteroloog: chronische hepatitis C met gestoorde levertesten. De medicamenteuze behandeling werd gestart. Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde getuigschriften blijkt dat deze 45-jarige man lijdt aan een PTSS, gevolgen van de hersenschudding, een aangeboren slechtiendheid en een hepatitis C. De behandeling van hepatitis C werd begin december gestart en moest maximum 48 weken duren. Daarna zou een follow-up periode van 24 weken zonder medicamenteuze behandeling volgen. Ik stel vast dat de 48 weken ondertussen voorbij zijn. Ik beschouw de behandeling van hepatitis C als afgewerkt. De betrokkene dient verder worden gevolgd door een interne specialist/hepatoloog. De betrokkene is slechtiend sinds de geboorte. Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde attesten blijkt geen nood aan een dringende chirurgische of medicamenteuze behandeling. Gezien de betrokkene op dit moment geen behandeling neemt voor de slechtiendheid kan de betrokkene niet onmenselijk of vernederend worden behandeld bij eventuele afwezigheid van de behandeling in het thuisland. De betrokkene neemt volgens de ter staving van de aanvraag voorgelegde getuigschriften volgende medicamenteuze behandeling: mirtazapine en olanzapine (Zyprexa®). Ik beschouw de medicamenteuze behandeling van de betrokkene en de opvolging door een psychiater en een interne specialist/hepatoloog als essentieel. Zijn gezin zorgt voor de nodige mantelzorg in België. Er is geen reden om aan te nemen dat ze deze taak in het land van oorsprong niet zouden kunnen verderzetten, eventueel met de hulp van de vrienden daar. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen. Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging In Russische Federatie: Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene): Informatie afkomstig van International SOS1 van 16/04/2012 met uniek referentienummer BMA-4020. Informatie afkomstig van International SOS1 van 20/02/2013 met uniek referentienummer BMA-4634. Betreffende de medicamenteuze behandeling met mirtazapine en olanzapine: deze is beschikbaar volgens (2). De behandeling door een interne specialist/hepatoloog is mogelijk volgens (1). De opvolging door een psychiater is mogelijk volgens (2). Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname: Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 22/10/2013: Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat de staat alle Russische burgers het recht op gratis gezondheidszorg garandeert via het systeem van de verplichte ziektekostenverzekering (OMS) (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio). De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat iedereen is dus verzekerd. De gratis gezondheidszorg dekt de volgende diensten: medische bijstand in noodgevallen, ambulante medische dienstverlening (met inbegrip van preventieve behandelingen, diagnoses en behandeling van ziekten, zowel thuis als in poliklinieken) en hospitalisatie. Elke persoon in het OMS-systeem heeft een speciale, plastic ziektekostenverzekeringskaart met een persoonlijk nummer. (Deze kaart wordt afgegeven op basis van een overeenkomst tussen een persoon en een verzekeringsmaatschappij, De burgers krijgen deze overeenkomst en een plastic kaart wanneer ze in het systeem geregistreerd worden.) Deze kaart geeft elke burger toegang tot de gezondheidszorg op het grondgebied van de Russische Federatie, ongeacht zijn woonplaats. Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naargelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, De prijzen variëren van regio tot regio. Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen. Voor de behandeling van één van de aandoeningen van betrokkene is de medicatie gratis,

Er bestaat een systeem van gespecialiseerde staatsinstellingen voor hulpbehoevende ouderlingen en invaliden (volwassenen en kinderen). Ze kunnen er kosteloos verblijven en ontvangen er gratis medische zorgen. Sociale werkers ondersteunen hulpbehoevende alleenstaanden ook thuis, Mensen die moeten leven van het minimumpensioen en invaliden en niet in een instelling verblijven, kunnen rekenen op gratis of goedkopere medicatie.

Er kan vanuit gegaan worden dat de echtgenote en meerderjarige kinderen van betrokkene hun steentje bijdragen in de financiële situatie van het gezin. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat de echtgenote en meerderjarige kinderen arbeidsongeschikt zijn. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland - het land waar hij tenslotte ongeveer 38jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Betrokkene verklaarde tevens in zijn asielaanvraag dat zijn moeder en zussen zich in Rusland (Tsjetsjenië) bevinden.

in het verzoekschrift wordt aangehaald dat betrokkene zich moet registreren (propiska-systeem) om een verblijfstitel te kunnen bekomen en dat betrokkene discriminatie zal ondervinden omwille van zijn etnische afkomst. Hiervoor haalt de advocaat Van betrokkene verscheidene rapporten aan: Department of State, Russia, Country Reports on Human Rights Practices Released by the Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor March 4, 2002; Country Reports on Human Rights Practices Released by the Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor; March 31, 2003; Country Reports on Human Rights Practices Released by the Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor, February 25, 2004; Country Reports on Human Rights Practices Released by the Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor, March 8, 2006. Echter, deze bronnen beschrijven een algemene situatie, en betrokkene brengt geen andere elementen aan die aantonen dat deze algemene toestand op zijn individuele situatie van toepassing is. Op grond van de federale Wet op de Bewegingsvrijheid van 1993 kent de Russische Federatie een registratieplicht voor alle personen die zich in het land bevinden. In de volksmond wordt, met betrekking tot deze plicht, nog steeds het oude Sovjetbegrip 'propiska' gebruikt. Officieel is dit systeem afgeschaft, waarbij de autoriteiten toestemming moesten geven voor tijdelijk of permanent verblijf. In het huidige systeem rust alleen een informatieplicht op de burger zijn woonadres door te geven aan de lokale autoriteiten.

De advocaat van betrokkene haalt in zijn verzoekschrift aan dat verzoeker in de Russische Federatie/Tsjetsjenië onvoldoende kan rekenen op medische verzorging. Er dient vermeld te worden dat een verblijfstitel niet enkel kan afgegeven worden op basis van het feit dat de medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen. Het gaat erom na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene vrij beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt het IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus; accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

4.11. De Raad stelt vast dat de arts-attaché in zijn advies de verschillende aandoeningen van eerste verzoeker overloopt en telkens de daaraan gekoppelde risico's beoordeelt en daarna de mogelijkheden en de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte behandeling onderzoekt, zoals vereist wordt door artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

4.12. Verzoekers leveren in hun middelen in wezen kritiek op de beoordeling door de arts-attaché van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen in hun land van herkomst. Volgens

verzoekers werd bij deze beoordeling geen rekening gehouden met hun etnische origine en de actuele situatie in Tsjetsjenië. De Raad merkt echter op dat in het advies wel degelijk wordt ingegaan op de vrees voor discriminatie omwille van hun etnische origine en de algemene rapporten die verzoekers hadden ingeroepen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. De arts-attaché stelt hieromtrent dat *“deze bronnen (...) een algemene situatie (beschrijven), en betrokkene (...) geen andere elementen aan(brengt) die aantonen dat deze algemene toestand op zijn individuele situatie van toepassing is”*. In de middelen van onderhavig verzoekschrift beperken verzoekers zich tot een aantal blote beweringen dat medische zorgen voor etnische Tsjetsjenen niet beschikbaar zijn, dat de kwaliteit van de gezondheidszorg en bij uitstek de behandeling van psychologische problemen ondermaats is en dat er nog steeds sprake is van bomaanslagen, foltering, ontvoeringen en terreur in Tsjetsjenië. Deze loutere beweringen worden echter niet met objectieve informatie gestaafd. Dergelijke ongestaafde beweringen zijn geenszins van aard om een ander licht te werpen op de conclusie van de arts-attaché dat de beschrijving van de algemene toestand niet op de individuele situatie van verzoekers wordt betrokken. De Raad merkt trouwens op dat de overwegingen uit het advies inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen gebaseerd zijn op informatie van International SOS van 16 april 2012 en 20 februari 2013 die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Verzoekers beweren dat geen afdoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden, maar dit blijkt niet uit de gegevens van het administratief dossier. Er werd wel degelijk een deugdelijke beoordeling doorgevoerd in de zin van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

4.12. Tevens verwijten verzoekers de bestreden beslissing dat niet concreet wordt aangegeven waar en wanneer eerste verzoeker terecht kan en bij wie hij zich voor zijn behandeling kan aanmelden, waardoor het onderzoek naar de beschikbaarheid van de zorgen onzorgvuldig zou zijn. De Raad stipt aan dat de beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen niet inhoudt dat een individueel behandelingsvoorstel zou moeten worden uitgewerkt waarbij concreet zou moeten worden aangegeven waar, wanneer en bij wie eerste verzoeker zich zou moeten aanmelden. Verzoekers tonen in elk geval niet aan hoe dit uit de toepasselijke wetsbepalingen of uit de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur zou kunnen worden afgeleid. De loutere affirmatie dat eerste verzoeker en zijn gezin onmogelijk toegang zouden kunnen krijgen tot een behandeling in hun land van herkomst en hun bewering dat er geen werk is om de medicatie te kunnen financieren, zijn niet van aard om de pertinente overwegingen uit het advies met betrekking tot de kosten van de behandeling en de eventuele (financiële) hulp van familie en kennissen aan het wankelen te brengen.

4.13. Verzoekers menen dat geen standpunt werd ingenomen over de mate waarin de pathologie zal evolueren bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst, maar zij tonen niet in concreto aan in welke van de aangeleverde medische attesten de gevolgen van een terugkeer op de pathologie worden besproken. De Raad stelt vast dat in het medisch getuigschrift van dr. D. van 1 oktober 2012 de gevolgen van een *“retour forcé”* als *“un désastre”* worden omschreven, maar dit kan bezwaarlijk als een medische prognose bij terugkeer worden beschouwd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugleiding van verzoekers naar hun land van herkomst. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de arts-attaché onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij het opmaken van zijn advies waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van dit advies rechtsgeldig kon besluiten dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

4.14. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat met de bestreden beslissing geen uitspraak werd gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied van verzoekers. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel maken verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). Het betoog van verzoekers over de actuele veiligheidstoestand in Tsjetsjenië die aan de basis zou liggen van een mensonterende behandeling wanneer zij zouden worden teruggestuurd naar hun land van herkomst, is bijgevolg niet relevant.

4.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben niet aangetoond dat de arts-attaché of de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening heeft gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De vier aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN